Anul I № 19 — Prețul 3 Lei — Sâmbătă 25 Mai 1929

LEGIONARII

Organ naționalist săptămânal — SUB CONDUCEREA UNUI COMITET

Proprietar A. CONSTANTINESCU | Redacția și Administrația Bazargic, Str. Principesa Elena № 23 | Abonamentei 300 lei pe an; Instituții 500 „ „; Preoți, Funcționari, Plugari 100 „ „

Cultul și practica naționalizmului activ pe toate tărâmurile vieței poporului și statului nostru

Marile serbări dela Alba-Iulia

Epopeia neamului român

Luni a fost în Alba-Iulia, cetatea istorică a unirii, o măreață manifestare a Românismului.

In asistența familiei regale, a Inaltei Regente, a guvernului, a capilor bisericei, a fruntașilor politice din toate partidele, a reprezentanților tutulor statelor și armatelor aliate, peste două sute mii de români de toate treptele sociale au ținut să serbeze, cu cel mai mare fast. zece ani dela Unirea Ardealului și acelor lalte ținuturi românesc,cu țara mama România.

Inălțătoare au fost cuvântarile ținute cu acest prilej de către Patriarhul Regent D r Miron Cristea, Inaltul Regent Buzdugan, Principele Regent Nicolae și primul ministru Maniu.

Găsim foarte util ca tot românul să cunoască epopeia neamului său și temeiurile drepturilor României asupra ținuturilor sale așa cum a fost expusă în aceste cuvântări: Spațiul insa nu ne ingădue astfel să redăm aci numai din cuvântarea supremului magistrat de ieri, marelui român din totdeauna și Inaltului Regent de azi, d. I. Buzdugan, mai bine de cc care nimeni altul nu ni putea expune ceea ce această mare serbare reprezintă în istoria neamului și a statului nostru.

Dăm fragmente următoare din acest discurs:

. . . .

Cu un sentiment de legitimă emoție am pășit azi in cetatea istorică Alba Iulia, al cărei nume și trecut secnlar redeșteaptă momente de glorie în istoria poporului român, dar și amintiri dureroase despre sufurințele nebănuite și tot martiriul încercat de acest popor in lnpta grea ce a trebuit să indure in cursul veacurilor, pentru păstrarea fiinfei sale etnice, a limbii, credinței și datinelor strămoșești.

Intreaga epopee a poporului român o retrăim în aceste clipe. Dela lupta gigantică, pe viață și pe moarte intre două mari popoare, conduse cu măreție de doui atleți ai lumii vechi. Traian și Decebal, până la groznicul măcel din războiul liberator în care a pierit toată floarea tinerefei vechiului regat român, rând pe rând se perindează pe sub ochii minții, ca într'un film vertiginos, toate evenimentele de căpetenie din istoria neamului românesc. Prin foc și sânge, prin acte sublime de eroism și sacrificiu suprem, s'a ridicat măreața cetate din Carpați „Dacia Traiană" menită a apăra imperiul și civilizația latină de barbari năvălitori, și tot prin aceleași mijloace sguduitoare, după aproape două mii de ani, Românii, vrednici urmași ai Daco-remânilor au reclădit pe aceleași puternice temelii edificiul măreț ce fusese năruit de vitregia vremurilor.

. . . .

Aci, la Alba Iulia, s'au așezat parte din legiunile române cu cuartierul lor general și tot aci, după multe veacuri, când aceste ținuturi trecuse sub stăpânirea maghiară și apoi cea otomană, la 1599. a intrat fn mod triumfal, marele domnitor Mihai Viteazul, care cu o viziune genială și indrăzneață, a realizat pentru o clipă unirea tuturor Românilor din Dacia Traiană și prin actul său sublim, a dat cel mai puternic impuls de viață ideii nafionale.

. . . .

Apoi, după mai bine de trei veacuri la 1 Decembrie 1918, iarăși, la Alba Iulia, fntreg poporul român din Ardeal, Banat Crișina și Maramureș, liberat de jug străin, a proclamat unirea și realipirea acestor ținuturi la patria mumă; act epocal care tot aci, a avut conspirarea cea mai strălucită prin incoronarea gloriosului și in veci slavitului întâiul Rege al României întregite Ferginand I și a mândrei și vrednicei sale tovarășe Majestatea Să Regina Maria, în biserica ridicată anume in acest scop pe locul ,mitropoliei clădită pe vremuri de Mihai Viteazul.

Astfel, după drepturile nóastre veacuri de viață risipită, plină de dureri. toți Românii pot spune astăzi, din toată inima, că la Alba Iulie se găsesc stăpâni în casa lor. N'am luat dreptul nimănui, ci am fost fn sfârșit, repuși în patrimoniul nostru strămoșesc; căci, doar e cert și necontestabil că aceste ținuturi au făcut parte integană din Dacia Traiană țara strămoșilor noștri Daco-Romani, și că colonizările cele mai puternice făcute de Traian, au fost așezate, începând cu Oltenia prin aceste părți frumoase și adăpostite ale Daciei, mai puțin expuse năvălirilor barbare, și unde după închegarea Daco-Romană, s'a întemeiat leagănul națiunii române.

Așa numai se explică faptul esențial și concludent cu privire la drepturile Românilor asupra acestor ținuturi, că, spre sfârșitul veacului al IX-lea când au apărut Unguri în Panonia de unde au început să pătrundă treptat dincoace de Tisa în Dacia-Traiană, dânșii au găsit aci, nu o țară pustie și fără stăpân, ci pe Români sau Vlahi, cum li se spunea atunci, și pe Slavi cari mai târziu s'au românizat asimilându-se în masa populațiunii româneștii autohtone. Și era firesc să fie așa, căci retragerea legiunilor în Moesia de Aurelian la 274 d. Hr. din cauza năvălirilor barbare de atunci nu a putut avea de efect și strămutarea în acea mică provincie a nenumăraților coloniști români contopiți cu Dacii după o conviețuire de 175 de ani.

. . . .

Cronici străine ulterioare, din care unele din isvor rus și chiar maghiar, arăta că la sosirea Ungurilor, Românii în număr considerabil, se bucurau de o organizație politică administrativă prin mai multe voivodate în diferite părți ale Daciei Traiane, iar acestea aveau sub conducerea și autoritatea lor, câte un număr de cnezate, cu atribuțiuni administrative și judecătorești asupra satelor. Exista încă și un drept cutumier, pe baza căruia se distribuia justiția. Și o confirmare încă, că atunci ca și astăzi, Românii erau prin aceste părți în număr covârșitor, fată cu alte neamuri rezultă din împrejurarea că acea organizație administrativă și judecară, cu totul străină Ungurilor, și-a păstrat încă multă vreme o autonomie națională și teritorială, chiar și în urma înfrângerii voivozilor de către Unguri și supunerea lor stăpânirii maghiare.

. . . .

Demn de reținut este faptul că între acest principat șiprincipatele române de dincoace de Carpați, se stabilise legături strânse și ca o manifestare vie de solidaritate națională, este și imprejurarea că tronul acestui principat a fost sprijinit în 1556 prin intervențiunea cu armele în Ardeal a Domnilor români: Alexandru Lăpușneanu din Moldova și Pătrașcu cel Bun al Munteniei.

. . . .

Toată această situațiune și organizare politică ce și-au păstrat veacuri dearândul ținuturile acestea de peste munți, nu poate avea altă explicație decât în caracterul lor românesc, lucru pentru care nu au putut fi incorporate și contopite din tr'odată in regatul ungar,— și pune în lumina adevărată drepturile Românilor, independent de condițiunile de fapt asupritoare, in cari ei au fost menținuți in propria lor țară.

Tot in acest sens, adică sub raportul drepturilor Românilor ca locuitori autohtoni asupra acesturi ținuturi, trebuie explicat și faptul că după ce Maghiarii incercase a'și extinde stăpânire și dincoace de Carpați, de unde au fost respinși prin lupte grele mai târziu de Basarab cel Mare din principatul Țărei Românești și apoi din Moldova, de Bogdan, descălicătorul din Maramureș,—cu timpul regii maghiari, pentru a se pune bine su Domnii din principate, de al căror concurs politic simțeau nevoie, au concedat Domnilor români dreptul la stăpânirea unor ținuturi din Ardeal, ca: Ducatul Eăgărașului, concedat lui Vlaicu Vodă, cu dreptul de al coloniza cu boierii săi; tot astfel Amlașul și mai multe sate in jurul Sibiului, lui Mircea, care se intitula Duce de Făgăraș și Amlaș, apoi cefatea Ciceului și Cetatea de Baltă, lui Ștefan cel Mare; Valea Sodnei, Ungurașul și Bistrița, lui Petru Rareș.

. . . .

Treptat însă cu creșterea populației românești și a influenței sale, precumpănitoare, în aceste ținuturi spori și ingreuiarea stăpânirii străine, care după ce vreme indelugată respectase drepturile Românilor, incepu a le reduce și desfința chiar unele din ele. De aci, mișcările sociale din secolele XV și XVI, apoi mișcarea

din 1784 pentru desființarea unei grele iobăgii și în fine mișcarea afirmată pe Câmpia Libertății de la Blaj în 1849, tinzând la emanciparea politică a națiunii române.

. . . . . .

Numele martirilor ca Horia, Cloșca și Crișan, cari odihnesc aci, precum și ale eroilor Avram Iancu, precum și celorlalți luptători sau eroi de pe ambele laturi ale Carpaților, rămân adânc sădite în conștiința și sufletul tuturor Românilor

. . . . . .

Ceeace însă importă să constatăm azi cu deosebită bucurie, este împrejurarea sa adevărat extraordinară că, ori cât de mari au fost suferințele Românilor în tot timpul de veacuri cât s'au găsit răzlețiți, sub diferite stăpâniri străine ei au rezistat totuși cu o tărie și tenacitate uimitoare operei de desnaționalizarea întreprins stăruitor peste tot, și astfel, în momentul unirii și reintregirei lor într'un stat unitar, toți fii aceleiași națiuni, de la Tisa până la Nistru, au revenit la sânul patriei, păstrând toate caracterele specifice rasei, culim ba nealterată și transmisă din generație în generație, formând astăzi un popor român omogen, fără urme daunătoare de influență milenară străină.

. . . . . .

Și vor fi transmise ca o scumpă moștenire urmașilor, cu singurul gând ce nu vatămă, ci înalță, acel al îndeplinirii unei datorii de recunoștință națională pe deplină justificată. Este tot ce cere mândria și liniștea odihnei lor după isbândă, și atât numai voim și noi.

. . . . . .

Din chiar momentul reintregirii sale, România și-a propus să-și intemeeze organizarea sa de stat, cum și întreaga viață socială. pe raporturi de armonie între toate clasele sociale și între toți cetățenii patriei, independent de rasă, limbă și religie. In acest spirit ingăduitor, cu totul conform, sufletului poporului român s'a întocmit întreaga operă legislativă dela încheierea păcii până azi, în special la legile privitoare la învățământ, la culte, și la reforma agrară.

Oricare ar fi dificultățile ce apar sporadic, isvorâte cele mai adeseaori înțeles, ideia de pace și concordia între popoare, ce corespunde noile concepții în viața internațională și unor necesități unanim simțite, pătrunde tot mai puternic nu numai în spiritul conducătorilor, cărora le incumbă răspunderea covârșitoare a păstrării păcii, dar și în sufletul maselor populare chemate la o participare tot mai largă la viața publică.

Cu această legitimă credință și sprijinită puternic pe drepturile sale necontestabile, ce stau la baza tratatelor internaționale. România urmărește mai departe în liniște și în ordine desăvârșirea consolidării sale, prin întărirea instituțiunilor de stat fundamentale și a tuturor instituțiunilor sociale, cum și prin dezvoltarea continuă a vieții economice de care depinde condițiunea materială și morală a populațiunii țării. Dar mai presus de preocupările zilnice, impuse de actualele grele împrejurări, apare ca ideal de realizat opera culturală. Se impune în mod imperios intensificarea învățământului primar, profesional și agricol în masele populare, spre a se îndruma spre meserii și agricultură, și concomitent îmbunătățirea sub toate raporturile și prin toate mijloacele a învățământului superior universitar. Acestui din urmă învățământ pus în condițiuni materiale cari să-i asigure o desvoltare normală și mai ales corpului său profesoral îi revine nobila misiune ca printr'o muncă dezvoltată și însuflețită, să formeze elita intelectuală care să aducă țării elementele de conducere pătrunse de nevoile și aspirațiunile ei legitime, cum și o pleiadă de cărturari distinși, din sânul cărei a să răsară acele minți alese. care prin creațiuni spirituale proprii,—expresiune a geniului și caracterului național,—să încoroneze cu strălucire opera măreață a unității naționale și să așeze România pe veci reîntregită la un loc de cinste în domeniul culturii și civilizației universale.

„Universitate populară“ în Bazargic

—

Un grup de inimoși intelectuali în cap cu d. D-r. Păcuraru, prefectul județului Caliacra, inițiatorul acestei idei, a hotărât să se înființeze în Bazargic ‹Universitatea Populară›.

In acest scop s'a alcătuit și ante proectul de statut și s' făcut apelul următor către cei cari ar putea contribui la realizarea acestei idei.

„Simate Domn“

Lipsa atât de resimțită în orașul nostru — a unei „Universități Populare“ care să facă legătura sufletească între toți locuitorii din acest oraș și depe tribuna căreia, să se poată evidenția frumusețea și bogăția culturei naționale; cum și popularizarea descoperirilor științifice, care sunt în mereu progres, sperăm să o putem acoperi prin fondarea acestei instituțiuni, în conformitate cu dispozițiunile coprinse în aluturatul ante-proect de statut.—

Evenimentul acestuia, de o mare importanță pentru orașul nostru, trebuește să i se dea—stimate domn—marea noastră atențiune, a tuturor acelora, ce ne-am făcut din Bazargic, durarea așezării pentru viitor.

Știindu-vă animat de dorința de a eontribui cu prinosul Domniei-Voastre, la o cât mai mare ridicare a vieței publice locale, avem onoare a vă trimete ante-proectul Universităței, spre examinare, odată cu călduroasa rugăminte de a bine voi să primiți, a face parte dintre membrii ei fondatori.

Sperăm că veți primi apelul ce vi'l facem și că la înconoștiințarea noastră ulterioară, veți semna alături de comitetul de inițiativă—format din intelectualii locali—cererea de autentificare a actului, înaintea instanțelor judecătorești.

Primiți vă rugăm stimate domn, odată cu mulțumirile noastre anticipate—pentru aducerea la înfăptuirea scopului ca urmărim—asigurarea deosebitelor considerațiuni ce vă purtăm.

Președintele comitetului de direcție
Prefectul județului Caliacra
D-r. PĂCURARU

De ce pleacă români din Bulgaria

—Regim de teroare și spoliația—

Cu alt prilej am arătat că românilor din Bulgaria traiul li s'a făcut imposibil și că nevoiți sunt a se refugia în țara românească dacă nu acceptă să devie bulgari.

In Bulgaria domnește organizația revoluționară macedo-bulgară, care, în atingerea scopului naționalist ce urmărește, intrebuințează metoda cea mai simplă față de orice altă minoritate etnică: sau te faci bulgar sau te extermin, ridicându-ți v i a ț a luându-ți și avutul.

Contra acestor mijloace silnice de constrângere, nu se poate acolo reacționa: nu găsești autoritate internă care să-ți sară în ajutor, iar, în afară granițelor acelei țări, în zadar ai apela la societăți internaționale, Liga Națiunilor, opiniei publice mondiale, căci toți s'au obișnuit a vedea în revoluționarii macedo-bulgari o organizație politică ce operează în statele balcanice vecine, cari nu o pot repune și pe care organizație Bulgaria are tot interesul a o menține și întări, nu să-i stavilească avântul, să-i reducă prestigiul. Mijloacele-i teroriste nu provoacă proteste în cercurile comuniste, în asociațiile internaționale pretinse umaniste în lumea politică, ce, pentru o palmă dată cu alte țări unui ovreiaș oare care, se agită, protestează, denunță omenirii civilizate pe poporul „barbar“ care a putut da naștere unui ast fel de bătăuș și pe statul în care s'a putut comite un act de o atare gravitate.

De altfeli poporul bulgar și statul bulgar nu s'ar alarma la orice articolaș scris contra sa în vre o gazetă streină sau la orice proteste ce s'ar ridica cumva contra lui în vre-o asociație internațională de peste granițǎ.

Iar în interior știe că nimeni nu îndrăznește să protesteze cu vorba sau să se opue cu fapta la cele stabilite ca fiind în interesul nației bulgare. Un astfel de om este de fapt scos de sub protecția legilor și comitagii execută sentința promt și fără cruțare.

Românii macedoneni și românii din regiunea Vidinului sunt victimele acestui regim. Trăiesc sub teroare; iar avutul lor scade de zi cu zi în urma rechizițiilor și obișnuitelor impuneri silite ce le fac comitetele bulgare în scopul de a-i sărăci și constrânge să fugă, săraci în România.

In această privință, în „Insemnări din Bulgaria“ ce publică în „Universul“ d. B. Cecropide, care a vizitat de curând „Bulgaria, în calitate de reprezentant al acestui românesc ziar bucureștian, găsim următoarele (în numărul din 18 crt.):

„Comunitatea română dela Sofia e la ea acasă, liniștită“ (Nu au îndrăsnit să-și destăinuiască, d-le Cecropide, cu cât e impus anual fiecare român din Sofia de către comitetul macedo-bulgar și ce înseamnă în Bulgaria „a fi la tine acasă, liniștit“).

Vin însă de sus, din munții Macedoniei oameni [illegible]

... românești se așează coloniști bulgari. Aromânii simt nevoia presantă să plece. Intre începutul hârjoanei și perspectiva continuei impuneri a organizației macedonene bulgare, care se socotește mai autoritară ca autoritatea aromânii își îndreaptă ochii către țară.

Curentul de a veni între frați nu-i rezultatul vre'unei iscoade, ci necesitatea unei reculegeri în hora solidară etnică.

Curentul acecta e pornit și din prudența evitării dezastrului izolării.

Dar câte drame crâncene din clipa amăgirii de a pleca, până la hotărârea părăsirii locului natal, smulgerii de lângă prispă și de lângă gardul cimitirului părinților. Și câte peripeții se împletesc apoi, dela împrăștierea avutului pentru a-și face desagii de plecare. Și câte câte umilinți până la trecerea Dunării, câte acte și câte praguri sus și jos, ca să treacă oamenii Dunărea la Giurgiu, ori să poposească pe peronul gării Bazargic!

Sunt însă și aromâni, cari nu pleacă. Cu cai și cârduri de oi, bat dealurile și munții, se abat prin adâncurile văilor. Ei sunt oamenii ținutului. Nu's legați de vre-un sat. Ei n'au știut ce-i armata și nici înregimentarea în munca silită, cum e organizată prin lege în Bulgaria.

Pe ei nu i-a interesat legământul cu drepturi și obligații cetățenești. Se pare totuș că cercul autorității începe să-i cuprindă și pe ei.

In rânduirea chestiunilor dintre România și Bulgaria, va intra desigur și chestiunea acestora, cari atâta știu, că ei sunt aromâni și nu pot fi altceva de cât aromâni,

Ideologi

—

Se pare că cercurile conducătoare nu-și dau îndeajuns seamă de nevoile ce sunt de satisfăcut în România Mare și de modificările corespunzătoare ncuii situațiuni.

Inaintașii au știut să ne ducă la închegarea statului unitar român, iar generația actuală de conducători pare a nu fi în stare să intemeească programul de muncă pentru consolidarea stării de lucruri existență și asigurarea propășirii ce o merită țara în nederea îndeplinirii marelui rol social al neamului nostru în lume.

Conducătorii de până

toare în toate momentele activității lor: naționalismul dârz, intransigent·

A trebuit să ne vedem adunați toți ronânii la un loc, pentru ca, din acel moment să nu ne mai îndreptăm pașii după vechea lozincă.

Am început să credem că ținta sforțărilor noastre este atinsă. Inițiativa celui în veșnică ofensivă nu o mai avem. Și de teama ca nu cumva să pierdem din terenul câștigat, am trecu cu toții în defensivă, sistem de apărare ce duce la capitulare la pieire. Vai de armata care se mulțumește cu defensiva.Și totuși dela politic până la cel mai simplu cetățean român, nu auzi acum de cât refrenul:

„Ne-am ajuns idealul nu mai avem de revendicat nimic dela vre un vecin; cerem să fim lăsați în pace, să gustăm în tihnă de foloasele ce ni le poate procura pacea“

Iar în ce privește minoritățile etnice aflate înăuntrul granițelor țării,se recomandă ca ele să fie lăsate să facă ce o vrea și ce o putea în orice privință: poartă steagul naționalității lor, aibă școlile și bisericele lor; facă și cete de „voinici“, aducă-și din afară de graniță ziare, cărți, conferiențari, trupe de artiști; participe la toate congresele internaționale în care să ne terfelească neamul și statul cum li-o plăcea.

Noi suntem gata a le înlesni sub toate formele această acțiune de organizare în contra noastră. Căci, după concepția nouii generații de români, nu prin silă, ci prin bunătate se asimilează popoarele?.

Și dat ne a fost ca să vedem resturnate toate concepțiile din trecut în privința întăririi conștiinții naționale a unui popor și a asigurării vieții unui stat.

De pildă, eram obișnuiți a socoti Drapelul ca simbol sfânt al țării și totuși se caută a se îngădui minoritarilor să aibă steagul lor. In acest caz tricolorul nostru nu mai e al țării minoritarului, drapelul armetei naționale nu e și al minoritarului drapelul român ce fâlfâe pe un vas maritim, pe localul delegațiunii în țară streină, nu e și al minoritarului . . . și totuși drapelul român este unul pentru întregul stat. In fața lui nu mai poate exista înăuntrul țării și altele care se reprezinte elmente etnice din acelaș stat.

Nu numai bunul simț dar și practica din toate timpurile și în toate țările conștiente de menirea lor nu s'a îngăduit o fărămițare a puterei de stat, și unde steaguri diferite s'au văzut înălțate s'a considerat, ceea ce era și de fapt sau anarhie sau reparațiune, in orice caz lipsă de autoritate conducătoare pentru acel stat.

Dar răul e și mai grav, când se studiază programul școlilor noastre.

Luați cărțile didactice nu acelea din școlile minoritarilor ci acelea după care se 'nvață în școlile de stat.

Veți vedea cât de nepotrivit sunt întocmite pentru formarea unei conștiinte naționale în tineretul român și inculcarea în mintea și sufletul elementului minoritar a unor idei bune și sentimente binevoitoare și de admirație pentru neamul romănesc.

Deschideți o istorie a Românilor, și o istorie a oricăruí alt popor.

Veți vedea că în istoria bulgărească, în cea sârbă, sau greacă, sau ungară, totul eete întocmit așa că tânărul de altă naționalitate care o citește rămâne convins că nu există popor mai bine inzestrat mai demne de admirat pentru faptele sale, ca cel de care se ocupă acea carte; și că nu i-ar desplăcea acelui tânăr să [illegible] și el ca făcând parte din acel popor, ce în orice caz, nu-l poate considera între nimic inferior neamului său.

In schimb, în cărțile noaste de istorie națională ce găsim?

O sarbădă înșirarea rece de fapte, un amestec plicticos și confuz de teorii docte. un caleidoscop etnic care-ți oferă amalgamul bizar de neamuri și influențe diverse ce ar fi dat naștere unui popor care nu ar avea prin el nici o istorie.

In capitolul despre intemeierea și formarea naționalității române, i se povestește școlarului din școlile primare ca și celui din cursul liceal inferior, depre toate popoarele ce o minte iscodidoare a putut să-și închipue existența lor felul lor de traiu etc. numai după un ciob găsit undeva. Illyrii Tracii, Daci, și Geții, Bastarní semințiile Celte, Germane, Goți, și toate neamurile barbare năvălitoare, Sclavii, Avarii, Bulgarii, Ungurii, Pecenegii, Cumanii, Tătarii Polonii, Rușii, etc. toți își au locul de onoare în cărțile noastre de istorie națională. Pentru toți se arată că au contribuit la formarea acestui neam românesc!?

Ceea ce e mai curios, în aceste cărți vei găsi în mai multe spațiu tratându-se despre fiecere din acele popoare, de cât spațiul în care se vorbește de poporul roman. Iar cât pentru domnii români se prezintă astfel lucrurile că nimic deosebit de orice om de rând nu vezi la dânșii. Și totuși nu există popor cu o istorie mai bogată în oamenii mari și fapte celebre ca istoria noastră.

Miniștrii noștrii de instrucție instituțiunile noastre de cultură, oamenii de școală, educătorii tineretului nostru nu cunosc se vede că istoria unui popor nu trebue predată tineretului și mulțimii în felul cum se procedează în laboratoarele științifice, în seminariile docților sau pretinșilor specialiști și în lucrările celor cari vor să treacă drept novatori de teorii sau descoperitori de cioburi.

Apostolii redeșteptării noastre naționale au luat flacăra românismului dela capitoliul Romei și au aprins inimile cu faptele gintei latine.

Nu au văzut în Sarmisagetuza de cât admirabila hotărâre și putere de a învinge a Românilor, nu virtuțile învinșilor. In năvălirile barbarilor au văzut jalnica năruire a edificiului nostru politic, nu contribuțiunile problematice și în orice caz inutile,a acestora la formarea poporului român.

Istoria această predată astfel altă dată în Ardeal, a făcut pe români să-și cunoască nobila origină, să considere pe Unguri și Austriacii întru nimic superiori lor, și să aibă însredere în virtutea neamului lor menit să doboare pe cei trufași și să cruțe pe cei supuși (debelare superbos, parcere subjectis).

După cărțile de istorie din școlile noastre, minoritarul bulgar, sârb, ungur etc. este îndrituit [illegible] nostru, că le-am datora chiar mult din trecut și că nu ar avea pentru ce să accepte a deveni român.

Cine nu a avut de dus ca tânăr o luptă națională cu tineri de alte națiuni, nu știe cu câtă râvnă se cantă de acesti tineri combatanți cât mai multe fapte și considerațiuni pentru a arată superioritate neamului lor față de alt neam. Și câtă plăcere simt când acestea li le procură chiar adversarii.

Elevii minoritari din școlile noastre, cât timp vor auzi dela noi că neamul lor este de admirat—pentru faptele lui de arme, pentru cultura lui aleasă și alte virtuți, și că neamul român îi este prezentat ca inferior neamului său—nu ne va stima nu ne va iubi, nu va voi să se apropie de noi, va rămâne strein de năzuințele acestui stat.

Nu pretindem ca să denaturăm istoria popoarelor, nu înțelegem să ne atribuim fapte ce nu ne aparțin calități ce nu le am avea.

Adevărul însă este că nimic nu ne lipsește. dintrecut și în prezent ieri ca români și acum ca români pentru ca să ne menținem întăetatea. în toate privințele, față de toți vecinii.R ăul însă nu ni-l fac străinii. Ni-l cauzează greșita ideologie a conducătorilor neamului nostru.

Prin istoria ce ni o predau ei nu se adresează inimii poporului, uitând că naționalismul este chestie de sentiment In loc de a prezenta mărețul edificiu în toată splendoarea lui, facându-ne atenți asupra neintrecutei lui măestrii și solidității lui integrale menită a înfrunta viitorul, ne arată numai tot ce e mai puțin însemnat și prin aceasta fac să ne scape principalul.

Conducătorii noștri sunt pre puțini pregătiți în ce privește cerințele unei educațiuni naționale ale unui popor.

Idealogia lor face ca românul să-și piardă demnitatea națională fără de care un popor nu poate rezista în concertul popoarelor.

Să-l pregătim pe tineret ca să se simtă mândru că e român, indiferent de naționalitate căreia părinți lui au aparținut.

Aceasta se face prin școală în primul rând și prin felul cum vom ști înafară de școală să se comporte românul în toate înprejurările.

Pentru atingerea acestui țel, se impune înlăturarea ideolgiei actuale a conducătorilor, care se manifestă atât de primejdios pentru interesele superioare ale neamului nostru, în aproape toate chestiunile de ordin politic și administrativ, ceea ce vom arăta în numerele viitoare ale acestui ziar.

REFORMA AGRARA ÎN GRECIA

Zisi Șebe, consilier agricol

In Grecia, refugiaților li se poate acorda întreținere până la doi ani toate cheltuelile exemplu: ingrijire, adăpostire provizorie transport, întreținerea lor și vitelor până la improprietărire și așezarea lor definitivă se suportă de stat prin decizie Ministerială. La noi în schimb statul n'a suportat și n'a contribuit cu asemenea ajutoare la coloniști, iar spre rușinea demnității naționale nu rar asistăm la tristul spectacol de a vedea coloniști învoiți la minoritari pentru asigurarea existenței sau cerșind chiar la ei, compătinindu-ne ca pe niște țigani.

Pentru construirea și repararea caselor necesare așezărei refugiaților la țară în Macedonia și Tracia precum și pentru executarea unor lucrări de ameliorare [illegible] Direcția Generală [illegible] tărirei își poate recruta personalul necesare.

In vederea transportului materialului de construcție necesar la refugiați, a refuțiaților și avutului lor se autoriză rechiziții contra despăgubire, a mijloacelor de loconoțiune la particulari sau se infințează un serviciu special de transport cu autocamioane de la stat. Pentru a desvolta exploatarea terenurilor cu auto-tractoare se poate inființa un serviciu special de motocultură, înzestrat cu tot personalul necesar.

Serviciul improprietărirei poate prin decizie Ministeriala să fie insărcinat cu rechizițiile terenurilor, depozitelor caselor în orașe și la țară, fânului, semințelor și ori cărui material de construcție dela ori ce persoană morală sau fizică precum și mijloacelor de transport particulare.

Același măsuri am văzut anterior luate și de statul Bulgar cu ocazia colonizărei celor 50000 refugiați, pe când la noi nici de grajdurile măcar ale băstinașilor nu ne putem atinge pentru adăpostire provizorie a coloniștilor, iar cât privește rechizițiile de fân, paie etc. este suficient să spunem că în granițele țărei noastre se permite unui Bulgar ca un mănunchiu de paie luate de colonist, să-i ceste mai scump decât viața acestui colonist Exeplu: de generozitate și unanitate!Dacă măsurile de mai sus se consideră și s'aplică ca legale chiar în regatul Bulgariei, fără a crâcni nimeni dintre supușii săi.

Apoi cu atât mai mult ni se recomandă nouă in Dobrogea, unde lipsa de spirit de unanitate și cruzirea caracterului bulgarilor sunt în deobște cunoscute și imposibil de înfrânat alt-fel, decât prin rechiziții, contra despăgubire.

Modul de așezare. Grupuri Art. 3. din 13|VII|1923.

Așezarea refugiaților se face în grupuri pe aceaș moșie sau pe mai multe, însă vecine. Fiecare grup se compune din cel puțin 10 familii; șefii familiilor își aley consiliul de administrație al grupului X compus din trei membrii, semnând un proces verbal in care se prevăd, constituirea, alegerea consiliului de administrație și denumirea grupului. Procesul verbal se depune la judecătoria ocolului respectiv și dela data depuneri grupul se constitue în persoana morală cu numele „grupul de refugiați«.

Grupurile de refugiați se administrează de mandatarii lor aleși și sunt reprezentate legal față de terție persoană prin consiliul de administrație. Consiliul nu se poate înlocui decât după un an dela alegere; se exceptează când 1|2 din numărul capilor familie cer acest lucru sau în caz de demitere motivată. Aceste grupuri printr'e o decizie [illegible] se pot transforma [illegible]

Aprobarea [illegible] în concooperație se face de [illegible] Improprietărirei. Se permite așezarea solitară unor familii în cazuri excepționale, sau chiar unor indivizi în afară de grupuri prin decizie Ministerului Agriculturii.

Adopostirea Art. 6.

Fiecare din satele existente sau cele ce vor fi infințate s,aliniază provizoriu și se parcelează în loturi de case de către inginerul serviciului tehnic al județului sau de alt inginer public chemat de serviciul agricol care s'ocupă cu așezarea refugiaților, de câte ori bine înțeles va fi nevoe.

Adăpostirea lor se face în imobilele existente și reparate sau în case noui făcute. La nevoe se pot rechiziționa casele particularilor, până la construirea caselor necesar la coloniști.

Construirea caselor sau reparațiilor se face fie de refugiații insuși sau în caz de neputință, de către stat sau societăți, particulare, în conformitate cu decizia Ministerială și legea contabilitățeí publice. Materialul necesar este scutit de taxe de import vamă și impuneri publice, și transportul lor se face prin rechiziții mijloacelor de locomoțiune la particulari, contra despăgubire.

Pentru ridicarea caselor la refugiați se autoriză și tăerea de lemne din pădurile statului cu aprobarea Casei Pădurilor toate dispozițiile de mai sus s'aplică și privitor la conductele de apă, puțuri și în genere ori cărei lucrări pentru procurarea apei la coloniile de refugiați.

Acordarea imprumuturiloz Art. 7

In vederea așezărei refugiaților la țară s'acordă acestora din partea statului sau cu garanția acestuia prin Banca Națională sau Banca Agricolă sau altâ persoană morală împrumuturi în bani sau în natură, pentru construcțiuni folositoare, arendarea de terenuri, arabile,

întreţinerea lor până la obţinerea primei recolte suficiente, pentru îmbunătăţiri funciare şi în sfârşit pentru reluarea vechilor meserii rurale de către refugiaţi.

Sumele destinate pentru acest scop se repartizează fiecărui grup după nevoile proprii, prin Decizie Ministerială care stabileşte şi modul de întrebuinţare. timpul de restituire, fără a întrece în ori ce caz peste 20 ani, fără sau şi cu dobândă de 6 la suta, modul de control etc.

Imprumutul destinat fiecăruia grup de refugiaţi ce imparte de consiliul de administraţie printre cei îndreptăţiţi sub rezerva aprobărei consilierului agricol care poate să-şi modifice şi în baza aceasta se face repartiţia pe familii sau pe individ a banilor sau articolelor. In caz de moarte tututor membrilor unei familii consiliul de administraţie cu agentul agricol inventariază toată averea şi o comunică imediat serviciului judeţean spre a lua măsurile de asigurarea intereselor statului.

Manipularaa Art. 8.

Pentru împrumuturile acordate se iau dovezi pe hârtie simplă, semnate de primitor, iar în caz de neştiinţă de carte semnate de doi martori majori şi de consilierul agricol sau delegatul său, având putere de act public.

În caz când există cooperative; împrumuturile se depun acestora, în baza unor poliţe semnate de reprezentanţii cooperativei, membrii în consiliul de administraţie, de funcţionarul public care a depus suma şi de doi martori de preferinţă funcţionarii publici. Sumele necesare a refugiaţilor se [illegible] la dispoziţia [illegible]or de colonizare prin ordonanţe, din creditele speciale prevăzute în buget.

Se permite garanţia statului în urma sesizărei biuroului respectiv de improprietărire, pentru împrumuturi la cooperative sau grupuri şi chiar la indivizi de refugiaţi.

Este oprită cedarea sau confiscarea împrumuturilor date în bani, sau în natură la refugiaţi.— Articolele obţinute de refugiaţi prin împrumuturi constitue garanţia la stat până la achitarea lor, împreună cu fructele şi veniturile lor.

Datoria făcută pentru aşezare rurală este familiară şi apasă asupra familiei chiar după moartea celui care a semnat dovezile de pimirea împrumutului.

Aprovizionarea Articolelor şi Executarea Lucrărilor (Art. 9)

Se autoriză fără licitaţie publică aprovizionarea articolelor necesare refugiaţilor precum şi însărcinarea cu executarea lucrărilor la societăţi, sau particulari cari dispun de mijloace pentru cultura terenurilor destinate refugiaţilor sau unor lucrări de desecare şi irigaţie a căror valoare nu întrece 100.000 drachme.

Articolele necesare refugiaţilor precum şi uneltele sunt scutite de taxe de import, şi impuneri publice.

Până la valoare de 50 000 drachme aceste articole şi lucrări Ministeriale poate să încredinţeze aprobarea unor funcţionari superiori din Casa Improprietăririi.

Fixarea Chirilor de Plată (Art. 10)

Chiriile datorate de fiecare grup de refugiaţi pentru folosinţa imobilelor deţinute înainte de a se transmite stăpânirea lor persoanei morale de refugiaţi se fixează prin decizie Ministerială cu avizul unei comisiuni. Contra valoarea aceasta asupra imobilelor rechiziţionate este cel puţin egală cu despăgubirea ce se dă proprietarului. Cota parte din chirie pentru fiecare familie de refugiaţi se determină de consiliul de administraţie al grupului confirmată de şeful serviciului agricol judeţean. Chiriile de mai sus se consideră pentru refugiaţi ca împrumuturi anuale la stat.

Achitarea Imprumuturilor (Art 11)

Imprumuturile acordate refugiaţilor s'achită:

A) Cele de mai mulţi ani, după sistemul de amortizare şi cu o dobândă fixată de Ministerul Agriculturii şi Finanţelor.

B) Cele pe un an se încasează anual după strângerea recoltei de către perceptori La cooperativele de refugaiaţi mandatarii nu răspund de neachitare datoriilor ci fiecare persoană separată, în baza de tablouri întocmite de consiliul de administraţie.

Art. 12

Refugiaţii împrumutaţi nu se pot deplasa în alt centru sau grup de aşezare decât cu aprobarea reprezeştantului serviciului de improprietărire, în caz de abatere se urmăresc decătre perceptorii şi li se confiscă inventarul viu şi mort care se dă altor refugiaţi.

Pierderea drepturilor la împroprietărire [Art. 13]

S'exclud de la împroprietărire conform legei, pe cale administrativă şi se sup[illegible] în următoarele cazuri:

1) Când doi ani dearândul a rămas în restanţă cu plata ratelor.

2) Cei care nu se supun dispoziţiilor organelor servicilor împroprietăririi sau care din cauză condultei lor împiedică bunul mers al grupului.

3) Dacă declară falş la organe, când li se cere vre'o informaţie.

Cel exclus n are drept la nici-o despăgubire.

5) Cei care din neglijenţa lor sau din incapacitate au lăsat doi ani dearândul lotul nemuncit; în caz când l'au muncit parţial li se reduce în raport cu puterile de a munci.

Decret lege din 14/I/1926 Art. 19

Pământurile particulare pe care s'au aşezat refugiaţii prin rechiziţie se pot expropria conform dispoziţiilor legei agrare, chiar dacă sunt scutite de la expropriere din diferite motive.

Concluzii

Marile puteri din Europa (Italia, Germania, Franţa) făcând cuceriri şi acaparări de pământuri peste mări, au practicat colonizarea exterioară din motive economice pentru descongestionarea regiunilor supra populate şi tot odată pentru a naţionaliza coloniile lor.

Paralel cu colonizarea exterioară, interioară se organizează actualmente în mod spontan în Polonia, Rusia, dar mai ales în statece Balcanice (Grecia, Bulgaria şi Jugoslavia) pentru a naţionaliza regiunile populate cu minorităţi fie asimilându-le, la evacuarea locurilor natale, pe căi vexatorii (maltratări, confiscari de averi etc)

In ambele cazuri de colonizare *proprietatea solului* a servit naţiunilor cuceritoare, drept armă eficace pentru înlocuirea sau asimilarea popoarelor învinse. D'aci nevoia inexorabilă şi pentru statul Român, de a trata chestiunea Legei Dobrogei Noi, relativ la luarea treimei din consideraţiuni nu numai legale ci mai ales înalte de neam ca şi vecinii noştri, dacă bine înţeles integritatea ţarei se pune mai presus intereselor electorale de durată pasageră.

Colonizarea Cadrilaterului echivalează cu dublarea liniei de întărirea graniţelor, împotriva oricărui atac, ţintând vulnerarea inimei sau şi a plămânului ţarei, iar legionarii stabiliţi cu cât vor fi mai numeroşi şi mai bine insteriţi naterialmente, şi moralmente cu atât vor putea rezista şi mai dârj, înpotriva ori cărei agresiuni dela sud, înlesnind ast-fel mişcările stragice şi asigurând totodată spatele armatei naţionale chemate a apăra acest colţ al ţărei. De cât milioane pentru forturi sau pentru asimilarea minorităţile iredentiste, prin concesiuni şi şcoli mai bine întărirea elementului românesc atât numeroceşte, materialmente cât şi moraleninitând pe vecinii noştri Bulgari, Sârbi sau Greci.

Legiuirile acestor ţări descrise până în prezent ne pot servi că exemplu la alcătuirea proectului lege colonizare, la baza căruia va trebui să fie principiul, naţionalismului, cu dispunerea de fonduri însemnate precum şi abnegaţia intereselor personale sau de partid.

Intensificarea operei de colonizare, ajutorarea şi sprijinirea coloniştilor precum şi înfrânarea agitaţiilor şi calomiilor din partea minorităţilor locale nu ni se pot reproşa ca proprie născocire în dauna băstinaşilor ci ca initaţiune vecinilor noştri. O măsură care ar părea vexatorie şi ilegală pentru minorităţile noastre locale, este legal considerată în propria lor ţară d'origină şi deci protestările lor nedemne şi zadarnice.

Statul român este dator a imita opera de întărirea graniţelor la popoarele vecine, abstracţie făcând de protestările localnicilor a căror interese sunt diametral opuse cu cele a le romanizărei căci ţara care nesocoteşte grincipiul primordial al întărirei naţionalismului, de dragul minoritarilor şi intereselor electorale este condamnată la pierderea independenţei ca stat naţional, meritâdu-şi soarta a fi vasală chiar minorităţilor ocrotite şi încurajate în dauna elementelor româneşti.

LEGIONARILOR DOBROGENI...

Al nostru-i câmpul ista, cât von trăi sub soare....
Căci pentru el strămoşii luptat-au pân' la unul;
Dealungul şi dea latul ruine legendare
Zidite de neînvinsul Cezar, — Traian Străbunul

Chemare înălţatoare şi nobilă solie
Apostol purtător al unui crez divin:
Să ducă pretutindeni şi 'n lume să împrăştie
Lumina şi splendoarea poporului latin.

Din nunta fericită, din sfânta îngemănare
A celor două viţe de neam împărătesc,
Stejarul ce umbreşte din Tisa pân'la Mare
Născutu-s'a puternic,— poporul românesc

Cu vârful spadei sale, Traian i-a scris hotarul . .
El credincios menirii. purtat-a în pază glia
Dearându' atâţea secoli, pe când scrâşnià barbarul.
Şi va dură sub soare atât cât veşnicia.

Inchină-se streinul,—cu fruntea jos plecată
Şi piară-i ura neagră din ochiu-i duşmănos:
Căci este o biruinţă cu sânge câştigată
Un derpt ce ni-l acordă trecutul grorios

. . . .

Al nostru-i câmpul ista,— câtu-i cuprinsul zării
Legionari cu foc în suflet şi ochi scânteetori...
In Voi este nădejdea să duceţi fala ţării
La marginile lumii şi'n secoli viitori!....

NICULAE BADEA—învăţător
Calăcichioi—Caliacra

PRO DOMO

Ni--au parvenit pe diferite căi unele obiecţiuni asupra activităţii sau neactivităţii în anumite privinţe a acestei gazete.

Am crezut necesar să începem cu numărul de faţă a da lămuririle necesare

Legionarii nu are personal redactor de profesie care să se ocupe exclusiv de această gazetă. Scriu o mână de oameni când vreau şi când celelalti ocupaţiuni ale lor le permit: iar în schimbul acestui serviciu nu primesc nimic, Este o însărcinare luată beneval.

Proprietarul Legionarilor are şi el numai pone a-se depe urma unei gazete ce uneori prin atitudinea ei este nevoită a o avea faţă de unele persoane sau de anume minorităţi etnice.

Figurează ca proprietar numai pentru a se satisface o cerinţă a legei presei. Iar ziarul numai învederea vre unui câştig material nu s'a scos. Se şi trimite grătuit mai mult ca trei sferturi din exemplarele ce apar. Cât pentru sumele ce revin din aleonamente nu se poate plăti nici măcar costul unui număr.

Dacă aşa stau lucrurile trebue să înţeleagă fiecare că cel ce ţine ca să se publice ceva în această gazetă să-şi redacteze singur articolul,

Reporteri nu avem ca să ne aducă informaţiuni

Tot românul e dator să se socoată redactorul şi reporterul Legionarilor.

Cine nu face aceasta, nu are dreptul să se plângă că în Legionarii nu s'a publicat cutare sau cutare fapt sau nu s'a relevat cutare eveniment.

Credem că am fost înţeleşi.

Declarăm de asemenea că suntem gata a încredinţa redactarea acestei gazete oricăruia s'ar obliga să facă aceasta respectând însă programul ei stabilit.

Legionarii nu e gazeta unei persoane şi nici a unui grup de oameni. Este a neamului, a fost înfiinţată pentru un înalt scop. Cine vrea să lupte pentru realizarea programului, vie sub drapelul Legionarilor, facă-se chiar stegarul, noi rămânem luptători de rând.

„Tipografia ziarului „Cuvântul Nostru“ — Bazargic
Girant responsabil Ioan Popescu